

UZASADNIENIE

W pozwie nadanym 13 kwietnia 2018 roku (k. 201) (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o zasądzenie od K. C. i A. C. solidarnie kwoty 20.412,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniosł także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu tego żądania wskazano, że powód, (...) sp. z o.o. w W. oraz pozwani 11 marca 2015 r. zawarli ugodę dotyczącą spłaty zadłużenia (...) C. na rzecz C. wynikającego z umowy o roboty budowlane. W ugodzie tej pozwani poręczyli za zobowiązania dłużnika. Określono w niej terminy płatności poszczególnych należności głównych składających się na zadłużenie oraz postanowiono, że w razie ich terminowej spłaty powód zrezygnuje z dochodzenia opisanej w ugodzie kary umownej ponad kwotę 100.000 zł. Na wypadek uchybienia któregokolwiek terminu płatności dłużnik miał zapłacić odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od daty zawarcia ugody, nie zaś od ww. terminów. Dłużnik nie wywiązał się z warunków ugody, powód dochodził więc w szeregu postępowań sądowych od (...) C. oraz pozwanych jako poręczycieli należności głównych przewidzianych w ugodzie, uzyskując tytuły egzekucyjne. W tym postępowaniu powód dochodzi skapitalizowanych odsetek od tych należności w takiej części, w jakiej nie były one objęte pozwami we wcześniejszych postępowaniach. Dotyczy to także odsetek od kary umownej, od której dłużnik ostatecznie nie został zwolniony. Powód ograniczył przy tym swoje żądanie z tego tytułu do odsetek nieprzedawnionych na dzień wniesienia powództwa. W uzasadnieniu pozwu przedstawiono szczegółowe wyliczenie dochodzonych kwot.

W odpowiedzi na pozew (k. 85) K. C. wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu. W pierwszej kolejności oświadczył, że zaprzecza wszelkim twierdzeniom powoda, których wyraźnie nie przyznał. Podniósł, że powództwo jest przedwczesne, gdyż poręczyciele nie zostali zawiadomieni o opóźnieniu dłużnika stosownie do art. 880 kodeksu cywilnego. Uznał także, że uгода nie przewidywała możliwości naliczania odsetek wobec poręczycieli, gdyż ci poręczyli w niej za wykonanie „wszystkich”, a nie „wszelkich” zobowiązań dłużnika. Z przepisów kodeksu cywilnego, w tym art. 879 kc, nie wynika tymczasem, że poręczyciel odpowiada za odsetki tak jak dłużnik. Zdaniem pozwanego „ciężko sobie wyobrazić”, aby poręczyciele chcieli się zgodzić na obciążenie ich skutkami opóźnienia dłużnika. Końcowo pozwany uznał wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania za niezasadny, gdyż ten rozdrabnia roszczenia i dochodzi ich w szeregu postępowań, co nie może obciążać pozwanego.

W odpowiedzi na pozew A. C. (k. 181) zawarto analogiczne zarzuty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2015 r. (...) sp. z o.o. w W. działająca jako wierzyciel, (...) sp. z o.o. w W. działająca jako dłużnik oraz K. C. i A. C. zawarli ugodę, której przedmiotem było m.in. uregulowanie sposobu i terminów spłaty zaległych należności dłużnika wobec wierzyciela z tytułu wynagrodzenia za roboty budowlane wykonane na podstawie umowy z 15 listopada 2013 r. (§ 1).

W § 5 ust. 1 ugody dłużnik zobowiązał się zapłacić na rzecz wierzyciela z ww. tytułu łączną kwotę 2.570.901,49 zł w określonych tam ratach i terminach, w tym m.in. kwotę 400.000 zł do 15 maja 2015 r. (lit. b), oraz kwotę 700.000 zł do 31 lipca 2015 r. (lit. c).

W § 5 ust. 4 postanowiono, że w przypadku terminowej spłaty wszystkich powyższych rat wierzyciel zwolni dłużnika m.in. z obowiązku zapłaty kary umownej, o której mowa w § 4 ust. 1 lit. c w części, tj. ponad kwotę 100.000 zł. W § 4 ust. 1 strony ugody zgodnie oświadczyły natomiast, że ww. kara w łącznej kwocie 298.827,04 zł przysługuje wierzycielowi od dłużnika z tytułu odstąpienia od umowy z przyczyn leżących po stronie dłużnika, przy czym już na dzień zawarcia

ugody były od niej naliczane dalsze odsetki w wysokości ustawowej (§ 4 ust. 2). Jak wynika z § 2 ust. 4 ugody, kara ta została nałożona na dłużnika doręczoną mu notą obciążeniową nr (...) z 1 grudnia 2014 r.

Zgodnie z § 5 ust. 5 w przypadku uchybienia któremukolwiek z terminów płatności określonych w § 5 ust. 1 dłużnik zobowiązuje się zapłacić na rzecz wierzyciela odsetki ustawowe za opóźnienie obliczone od kwoty raty zapłaconej z opóźnieniem, liczone od daty zawarcia ugody do dnia zapłaty.

W § 6 ust. 1 ugody A. C. i K. C. udzielili wobec wierzyciela poręczenia za dłużnika w zakresie wszystkich zobowiązań wymienionych w ugodzie, wobec czego zobowiązali się względem wierzyciela do wykonania wszystkich zobowiązań dłużnika wynikających z ugody na wypadek, gdyby dłużnik nie wykonał ich w umówionym terminie.

W § 8 uregulowano sposób zaliczania wpłat na rzecz wierzyciela – ich zaliczenie na poczet należności głównej z tytułu opisanej wyżej kary umownej miało następować w ostatniej kolejności (lit. g).

(bezsporne, ponadto dowód: ugoda k. 95-103)

W sprawie I C 86/16 przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim spółka (...) dochodziła od (...) C., K. C. i A. C. zapłaty raty, o której mowa w § 5 ust. 1 lit. c ugody w kwocie 700.000 zł. Prawomocnym wyrokiem z 22 listopada 2016 r. Sąd uwzględnił powództwo w całości, zasądzając na rzecz powoda od pozwanych solidarnie kwotę 700.000 zł z odsetkami ustawowymi od 1 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty (bezsporne, ponadto dowód: wyrok k. 145; pozew k. 1-8 akt SO w Piotrkowie Trybunalskim I C 86/16).

W sprawie I C 1133/15 przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim spółka (...) dochodziła od K. C. i A. C. zapłaty raty, o której mowa w § 5 ust. 1 lit. b ugody (400.000 zł) pomniejszonej o wpłaty dokonane przez dłużnika – przedmiotem roszczenia była kwota 290.585,20 zł. W wyroku z 12 listopada 2015 r. Sąd zawarł następujące rozstrzygnięcia:

- uwzględnił powództwo co do kwoty 140.585,20 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 maja 2015 roku do dnia zapłaty;

- zasądził odsetki ustawowe od 16 maja 2015 r. od pozostałej kwoty 150.000 zł (co do kwoty 100.000 zł – do dnia 1 lipca 2015 r., co do kwoty 50.000 zł – do dnia 14 lipca 2015 r.);

- postępowanie co do samej należności głównej w wysokości 150.000 zł zostało umorzone z uwagi na cofnięcie powództwa wobec zapłaty należności głównej już w trakcie postępowania;

Apelacja pozwanych od tego wyroku została oddalona 25 stycznia 2017 r.

(bezsporne, ponadto dowód: wyrok k. 147-148)

W sprawie I Nc 154/17 przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim spółka (...) dochodziła od K. C. i A. C. m.in. zapłaty części kary umownej, o której mowa w § 5 ust. 4 i w § 4 ust. 1 lit. c ugody, tj. kwoty 198.827,04 zł – a więc części, od której zapłaty dłużnik ostatecznie nie został zwolniony z uwagi na nieuregulowanie w terminach wszystkich przewidzianych harmonogramem rat. Prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z 6 lipca 2017 r. Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od ww. kwoty od 16 maja 2015 r. do dnia zapłaty. (bezsporne, ponadto dowód: nakaz zapłaty k. 149, pozew k. 3-13 akt SO w Piotrkowie Trybunalskim I Nc 154/17)

Dłużnik (...) C. nie wywiązywał się z obowiązku terminowej spłaty rat przewidzianych w ugodzie, w tym przed dniem wszczęcia opisanych wyżej postępowań sądowych nie uregulował dochodzonych w nich należności. (bezsporne, ponadto dowody: wyroki k. 145 i 147-148; nakaz zapłaty k. 149)

W chwili zawarcia ugody i w okresie objętym pozwem K. C. i A. C. byli współnikami (...) sp. z o.o. (bezsporne), w związku z czym zdawali sobie sprawę z braku ww. płatności (art. 231 kpc).

Opisany stan faktyczny został ustalony na podstawie twierdzeń powoda, którym pozwani skutecznie nie zaprzeczyli, znajduje także oparcie w powołanych dowodach, którym Sąd dał wiarę, a których wiarygodności pozwani również nie podważyli. Powołane wyroki i nakazy zapłaty stanowią przy tym dokumenty urzędowe korzystające z domniemania wiarygodności (art. 244 § 1 kpc).

Gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane (art. 230 kpc). Fakty przyznane nie wymagają zaś dowodu, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 kpc).

Pozwany, kwestionując zasadność powództwa, nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że zaprzecza wszystkim faktom powołanym przez powoda, z wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznał. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi pozwany się nie zgadza, powinien on wskazać i ustosunkować się do twierdzeń strony powodowej. Takie ogólne zaprzeczenie nie stoi więc na przeszkodzie zastosowaniu przywołanego art. 230 kpc (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 listopada 2014 r. V CSK 78/14; z dnia 9 lipca 2009 r. III CSK 341/08).

Pozwani, którzy byli stronami ugody oraz opisanych wyżej postępowań sądowych, mieli możliwość przeciwstawienia twierdzeniom powoda własnej wersji, czego jednak nie uczynili. Twierdzenia zawarte w pozwie należy więc uznać za przyznane.

Ustalenia co do braku spłat zadłużenia objętego ugodą także należy uznać za bezsporne, potwierdza je też zgodnie z powołanym art. 244 § 1 kpc treść wymienionych orzeczeń – zasądzenie dochodzonych kwot nakazuje przyjąć, że w chwili ich wydania należności z tego tytułu istniały i były wymagalne – nie zostały więc wcześniej zaspokojone.

Ustalenie co do świadomości pozwanych o niewywiązywaniu się przez dłużnika z warunków ugody wynikają z art. 231 kpc, zgodnie z którym sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Fakt, że pozwani byli współnikami dłużnika, a także wydanie wobec nich opisanych orzeczeń uwzględniających żądania powoda nakazuje przyjąć, że musieli sobie zdawać sprawę z tego, że (...) C. nie wywiązuje się z warunków ugody. Znając treść ugody, wiedzieli też, że w ww. postępowaniach powód nie dochodzi całości swoich roszczeń.

Ponieważ pozwani mimo stosownych wezwań i pouczeń nie stawili się na żaden z kolejnych terminów rozprawy bez jakiegokolwiek usprawiedliwienia, dowód z ich zeznań w trybie art. 299 kpc należało pominąć.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

I. Zasada odpowiedzialności pozwanych

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że w sytuacji rozdrobnienia roszczeń – która zachodzi w tej sprawie – orzeczenie co do części roszczenia nie ma powagi rzeczy osądzonej co do jego reszty, która nie była przedmiotem orzekania sądu. Nie stanowi także przeszkody do oddzielnego dochodzenia pozostałej reszty. Jednocześnie z uwagi na skutki, jakie wywołuje prawomocny wyrok na podstawie art. 365 § 1 kpc, w kolejnym postępowaniu nie ma możliwości odmiennego niż w prawomocnym wyroku rozstrzygnięcia o zasadzie odpowiedzialności pozwanego, chyba że sąd orzeka w zmienionych okolicznościach (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2015 r. IV CSK 766/14; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2018 r. III CZP 3/18).

W opisanych wyżej prawomocnych wyrokach oraz w nakazie zapłaty mającym skutki prawomocnego wyroku (art. 494 § 2 kpc) Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim rozstrzygnął o zasadzie odpowiedzialności pozwanych w zakresie

należności głównych, ale także odsetek od nich za wskazane tam okresy. Sam ten fakt jest już wystarczający do uznania powództwa za usprawiedliwione co do zasady, skoro powód dochodzi odsetek za wcześniejsze okresy.

Tym niemniej, wyjaśniając podstawę odpowiedzialności pozwanych, należy wskazać, co następuje.

Zgodnie z art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się m.in. wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej. W tym wypadku podstawą żądania odsetek jest czynność prawna w postaci ugody (art. 917 kc), na mocy której strony uregulowały m.in. terminy i zasady spłat zadłużenia (...) C. wobec powoda, w tym w zakresie odsetek.

Jak wskazano, w treści ugody pozwani udzielili pisemnego poręczenia za wszystkie wynikające z ugody zobowiązania dłużnika (...) C. wobec powoda (§ 6). Przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał (art. 876 § 1 kc). Oświadczenie poręczyciela powinno być pod rygorem nieważności złożone na piśmie (§ 2).

O zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika, z tym zastrzeżeniem, że czynność prawna dokonana przez dłużnika z wierzycielem po udzieleniu poręczenia nie może zwiększyć zobowiązania poręczyciela (art. 879 § 1 i 2 kc). Powołany przepis wyraźnie potwierdza akcesoryjny (a nie subsydiarny) charakter zobowiązania wynikającego z umowy poręczenia, a zarazem nie przewiduje jakichkolwiek odstępstw od tej zasady. Zakres odpowiedzialności poręczyciela jest więc co do zasady taki jak dłużnika głównego i obejmuje również wszelkie dodatkowe zobowiązania przewidziane zobowiązaniem głównym, a zatem także roszczenia z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, jak np. roszczenie o odsetki czy koszty wywołane dochodzeniem roszczenia (wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 października 2011 r. III Ca 994/08).

Wobec powyższego skazane na niepowodzenie są próby wykazania przez pozwanych, że nie odpowiadają za opóźnienie dłużnika w spłacie rat przewidzianych ugodą, a tym samym za wynikające stąd odsetki. Tezy takiej nie uzasadnia ani żaden przepis ustawy ani tym bardziej brzmienie samej ugody, według której poręczenie obejmuje wszystkie zobowiązania (...) C., o których mowa w ugodzie, nawet bez odesłania do konkretnych jednostek redakcyjnych – postanowienie o poręczeniu jest więc sformułowane niezwykle szeroko.

Trudno poddać głębszej analizie argument, że swoją wolę co do ograniczenia odpowiedzialności poręczycieli strony wyraziły, z rozmysłem posługując się wyrażeniem „wszystkie zobowiązania” zamiast „wszelkie zobowiązania”. Zamiar odstąpienia od przewidzianych w kodeksie cywilnym surowych zasad odpowiedzialności poręczyciela z pewnością nie mógł – także w zamyśle samych stron – zostać wyrażony poprzez tego rodzaju niezwykle subtelne niuanse językowe, niewątpliwie niespotykane często w umowach zawieranych w branży budowlanej.

Zgodnie z art. 880 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel powinien zawiadomić o tym niezwłocznie poręczyciela. Przepis ten jednak w żadnym wypadku nie uzależnia wymagalności długu poręczyciela od takiego zawiadomienia. Ponieważ, jak wskazano, w braku przeciwnego zastrzeżenia poręczenie ma charakter akcesoryjny, a nie subsydiarny, poręczyciel odpowiada jak współdłużnik solidarny (art. 881 kc), a zatem jego dług staje się wymagalny z chwilą, gdy dłużnik główny opóźni się ze spełnieniem swego świadczenia. Z tego wynika, że niezawiadomienie poręczyciela o opóźnieniu dłużnika głównego pozostaje bez wpływu na wymagalność roszczenia. Może jedynie w pewnych wypadkach uzasadniać odpowiedzialność odszkodowawczą wierzyciela (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 stycznia 2004 r. I ACa 401/03; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2005 r. V CK 301/05).

Pogląd przeciwny, na który powołują się pozwani, nie zasługuje na akceptację. Niezależnie od tego, pozwani musieli zdawać sobie sprawę z tego, że dłużnik nie wywiązuje się z warunków ugody, o czym była mowa powyżej.

W braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny (art. 881 kc), co dotyczy także odpowiedzialności kilku poręczycieli.

Mając na uwadze powyższe, należy uznać roszczenie powoda wobec pozwanych poręczycieli za słuszne co do zasady.

II. *Wysokość roszczenia*

W myśl art. 359 § 2 kc w brzmieniu obowiązującym w okresie objętym pozwem jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe. W powołanych postanowieniach ugody jednak wyraźnie określono, że od przeterminowanego zadłużenia należą się odsetki w wysokości ustawowej. W omawianym okresie wysokość odsetek ustawowych wynosiła 8% w stosunku rocznym (§ 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych Dz. U. poz. 1858).

Dłużnik bezspornie uchybił przewidzianym w ugodzie terminom płatności rat wymienionych w § 5 ust. 1 lit. b (400.000 zł płatne do 15 maja 2015 r. oraz lit. c (700.000 zł płatne do 31 lipca 2015 r.) ugody. W związku z tym zastosowanie ma § 5 ust. 5 ugody stanowiący, że w takim wypadku dłużnik zobowiązuje się zapłacić na rzecz wierzyciela odsetki ustawowe za opóźnienie obliczone od kwoty raty zapłaconej z opóźnieniem, liczone od daty zawarcia ugody, tj. 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty.

Mając na uwadze, że w sprawie I C 86/16 Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zasądził na rzecz C. od (...) C., K. C. i A. C. zgodnie z żądaniem pozwu całą ratę, o której mowa w § 5 ust. 1 lit. c ugody w kwocie 700.000 z odsetkami ustawowymi od 1 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, powód był uprawniony do dochodzenia w tym postępowaniu odsetek od tej kwoty od 11 marca 2015 r. do 31 lipca 2015 r. Powód ograniczył to żądanie, domagając się odsetek od 13 kwietnia 2015 r. Suma tak wyliczonych odsetek ustawowych zgodnie z obowiązującą w tym okresie stopą 8% wynosi **16.876,71 zł**.

W sprawie I C 1133/15 przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim spółka (...) dochodziła od K. C. i A. C. zapłaty części raty, o której mowa w § 5 ust. 1 lit. b ugody w kwocie 290.585,20 zł. Odsetki ustawowe od całości tej kwoty zostały zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu począwszy od dnia 16 maja 2015 roku. Powód był więc uprawniony do żądania odsetek od tej kwoty od 11 marca 2015 r. do 15 maja 2015 r. Także w tym wypadku powód ograniczył swoje roszczenie z tego tytułu – dochodzi bowiem odsetek od kwoty 290.000 zł od dnia 13 kwietnia 2015 r. Suma tak wyliczonych odsetek ustawowych zgodnie z obowiązującą w tym okresie stopą 8% wynosi **2.097,53 zł**.

Ponieważ nie doszło do terminowej spłaty rat zgodnie z harmonogramem zawartym w § 5 ust. 1 umowy, nie znalazł natomiast zastosowania jej § 5 ust. 4 – nie doszło więc do zwolnienia dłużnika z obowiązku zapłaty kary umownej, o której mowa w § 4 ust. 1 lit. c, ponad kwotę 100.000 zł. Wierzyciel mógł więc domagać się z tego tytułu od dłużnika łącznej kwoty 298.827,04 zł.

Wierzyciel był także uprawniony do dochodzenia odsetek od tej kwoty przynajmniej od dnia zawarcia ugody, tj. 11 marca 2015 r. W § 4 ust. 1 strony ugody zgodnie oświadczyły bowiem, że wierzytelność z tytułu ww. kary w kwocie 298.827,04 zł przysługiwała wierzycielowi od dłużnika już na dzień zawarcia ugody i już w tej dacie były od niej naliczane dalsze odsetki w wysokości ustawowej (§ 4 ust. 2). Co więcej, jak wynika z § 2 ust. 4 ugody, kara ta została nałożona na dłużnika doręczoną mu notą obciążeniową z 1 grudnia 2014 r. Oznacza to, że nie doszło do następczego zwolnienia dłużnika z długu, a wierzytelność z tytułu kary, wymagalna już w chwili zawarcia ugody, przysługiwała wierzycielowi w niezmienionym kształcie.

W sprawie I Nc 154/17 przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim spółce (...) przyznano od K. C. i A. C. kwotę 198.827,04 zł z tytułu ww. kary umownej z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od ww. kwoty od 16 maja 2015 r. W tej sprawie wierzyciel mógł więc dochodzić odsetek od tej kwoty przynajmniej od 11 marca 2015 r. do 15 maja 2015 r., jednak ograniczył swoje żądanie, domagając się odsetek ustawowych od 13 kwietnia 2015 r. Suma tak wyliczonych odsetek ustawowych zgodnie z obowiązującą w tym okresie stopą 8% wynosi **1.438,09 zł**.

Suma opisanych wyżej należności odsetkowych wynosi **20.412,33 zł**, a więc kwotę dochodzoną pozwem i zasądzoną w wyroku.

III. *Odsetki*

Uprawnienie strony powodowej do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie znajduje oparcie w art. 481 § 1 i 2 kc. Termin, od którego naliczanie odsetek stało się możliwe, wyznacza art. 482 § 1 kc, w myśl którego od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. Chwilą wytoczenia powództwa jest data wniesienia pozwu do sądu – w tym wypadku 13 kwietnia 2018 roku (k. 201). Odsetki należą się przy tym do dnia faktycznej zapłaty.

IV. Koszty

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje oparcie w art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 kpc. Powódce jako wygrywającej sprawę należy się od pozwanych zwrot kosztów procesu niezbędnych do celowego dochodzenia praw, przy czym pozwani ponoszą je solidarnie (art. 105 § 2 kpc). Koszty należne powódce obejmują:

- 3600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych);
- opłatę od pozwu w wysokości 1021 zł (art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych);
- opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17 złotych).

Pozwanych nie obciążają natomiast koszty postępowania zażaleniowego, które powódka przegrała.

Nie jest zasadne żądanie pozwanych, aby mimo przegrania procesu nie obciążać ich w ogóle kosztami z uwagi na szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 102 kpc oraz nadużycie prawa przez powódkę. Jako podstawę ww. wniosku wskazują oni rozdrabnianie przez nią roszczeń z tego samego tytułu i dochodzenie ich w różnych postępowaniach. Przepisy postępowania cywilnego pozwalają jednak na takie działanie, jest ono zgodne z zasadą dyspozycyjności i zależy wyłącznie od woli powoda (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2015 r. IV CSK 766/14; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 czerwca 2018 r. I ACz 517/18). Rozdrabnianie przez powódkę roszczeń nie osiąga przy tym stopnia, który można by uznać za nadużycie tego prawa. Do inicjowania kolejnych postępowania z tego tytułu przyczyniają się zaś sami pozwani, którzy mimo kolejnych orzeczeń przesądzających o ich odpowiedzialności nie spełniają dobrowolnie roszczenia, którego istnienia mają pełną świadomość.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Asesor sądowy Jakub Petkiewicz